

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Robert Bryndza

Vânător de noapte

Traducere din engleză de
Liviú Szoke

„...Adorm pe rând.
Făpturile blânde ale zilei,
Iar solii nopții, cei întunecați,
Prădalnic se trezesc...”
William Shakespeare, *Macbeth*¹

---

¹ William Shakespeare — *Macbeth*, editura Litera, 2018, traducere de Ion Vinea. (N.t)

Capitolul 1

Era o seară înăbușitoare de vară, spre sfârșitul lui iunie. Silueta înveșmântată în negru alerga ușor, făcându-și loc prin beznă, picioarele ei abia scoțând un zgomot pe cărarea prăfuită și îngustă, în timp ce se ferea și se răsucea cu grație pentru a evita contactul cu copacii și tufișurile dese ce mărgineau cărarea. Era ca și cum o umbră plutea ușor pe deasupra frunzelor.

Cerul nopții se zărea ca o simplă fâșie îngustă și neagră printre coroanele copacilor; poluarea luminoasă a orașului transforma tufele în contururi neclare. Silueta plâpândă, care semăna cu o umbră, ajunsese la o gaură din tufișurile de pe partea dreaptă și se opri brusc: atentă, cu respirația întretăiată, cu inima bubuindu-i năvalnic în piept.

O lumină alb-albăstruie dezvăluia împrejurimile atunci când trenul de seară de 21:39 către London Bridge trecu de la propulsia pe motorină la cea electrică, întinzându-și brațele de metal către liniile electrificate de deasupra. Silueta se ghemui la pământ atunci când vagoanele pâlăpăitoare și goale trecură prin dreptul ei. Încă

două fulgerări și trenul dispăru din vedere, cufundând din nou boscheții în întuneric.

Silueta porni iarăși din loc, alunecând neauzită pe cărarea șerpuitoare ce se îndepărta de liniile de cale ferată. Spre stânga, copacii începură să se rărească, scoțând la iveală un șir de case terasate. Fragmente neclare din grădinile situate în spatele acelor case rămăneau în urmă, una după alta: fâșii întunecate, trase parcă la indigo, cu mobilier pentru terase, magazii de scule, un leagăn singuratic — toate nemișcate în aerul nopții.

Apoi apăru și casa. O casă victoriană terasată, la fel ca multe altele dintr-un șir prelung — trei niveluri de cărămidă deschisă la culoare —, însă proprietarul acesteia îi adăugase o anexă încăpătoare din sticlă în partea din spate, care era prinsă de nivelul de la parter al casei. Silueta cea mică știa totul despre proprietar. Știa totul despre structura interioară a casei. Știa programul complet al proprietarului. Și, cel mai important dintre toate, știa că era singur în noaptea asta.

Umbra se opri în capătul din spate al grădinii. Un arbore masiv creștea lipit de gardul din sârmă care înconjura grădina pe toate laturile. Într-un loc, trunchiul copacului crescuse în jurul metalului, lăsând în jos pliuri lemnoase ce înveleau cu totul stâlpul din fier, precum o gură masivă, lipsită de buze. Un nimb des de frunze se întindea în toate direcțiile, blocând vederea dinspre casă asupra terasamentului pe care erau așezate șinele de cale ferată. Cu câteva nopți în urmă, silueta întunecată străbătuse aceeași rută și retezase sârmele care alcătuiau gardul, apoi le așezase la loc, prinzându-le unele de altele. Acum, gardul se dădu cu

ușurință într-o parte, iar umbra se lăsă pe vine și se târi prin gaură. Iarba era uscată și solul era crăpat adânc, după atâtea săptămâni fără ploaie. Umbra se săltă în picioare sub copac și traversă cu iuțeală pajiștea învăluită în întuneric.

Un aparat de aer condiționat era prins de peretele din spate al casei. Torcea zgomotos, mascând scrâșnetul ușor al tălpilor pe pietrișul care acoperea cărarea îngustă dintre anexa de sticlă și casa de-alături. Umbra ajunsese în dreptul unei ferestre tip ghilotină, apoi se ghemui sub pervazul lat. Lumina strălucea cu putere prin fereastră, aruncând un pătrat gălbui pe zidul de cărămidă al casei vecine. Trăgându-și peste cap gluga echipamentului de alergare, umbra se ridică ușor și aruncă o privire prin fereastră.

Bărbatul dinăuntru avea în jur de patruzeci și cinci de ani, era înalt și bine făcut și era îmbrăcat cu pantaloni bej și o cămașă albă, cu mânecile suflecate. Se plimbă prin bucătăria deschisă, luă un pahar pentru vin dintr-un bufet și își turnă în el vin roșu. Luă o înghițitură prelungă și-și umplu din nou paharul. Pe blatul din bucătărie îl aștepta o cină gata preparată; îi îndepărtă ambalajul de carton care o învelea și-i înțepă folia protectoare de plastic cu un tirbușon.

Umbra fu cuprinsă de furie. Se sufoca de-a dreptul văzându-l pe bărbat înăuntru, știind ce-avea să urmeze.

Bărbatul din bucătărie programă cuptorul cu microunde și așeză mâncarea înăuntru al acestuia. Se auzi un țuit, care anunța începerea numărătorii inverse.

Șase minute.

Bărbatul mai luă o gură de vin și ieși din bucătărie. Câteva secunde mai târziu se aprinse lumina de la baie,

iluminând exact fereastra sub care aștepta ghemuită silueta. Fereastra fu deschisă câțiva centimetri, apoi se auzi un scârțâit când porni dușul.

Cu inima bubuindu-i în piept, umbra de dincolo de fereastră acționează cu iuțeală: desfăcu fermoarul borsetei, scoase din ea o șurubelniță cu cap drept și o strecură în crăpătura dintre fereastră și pervaz. O singură apăsare ușoară o făcu să se deschidă. Tocul mobil al ferestrei alunecă în sus fără zgomot, permițându-i umbrei să se strecoare prin deschizătură. Asta era. Toate planurile, toți anii de angoasă și de durere...

Patru minute.

Silueta păși în bucătărie și se deplasă cu iuțeală, apoi scoase la iveală o mică seringă de plastic și-i vărsă conținutul transparent în paharul cu vin roșu, după care roti paharul de câteva ori și-l așeză înapoi pe blatul din granit negru.

Umbra rămase nemișcată o clipă, ascultând, bucurându-se de valurile răcoroase ale aerului condiționat. Luminile de deasupra făceau blatul din granit să scânteieze.

Trei minute.

Umbra traversă cu iuțeală bucătăria, trecu de balustrada de lemn de la baza scării și se lăsă învăluită de bezna adâncă din spatele ușii sufrageriei. O clipă mai târziu, bărbatul coborî scările, acoperit doar cu un prosop. Cuptorul cu microunde scoase trei fiuturi puternice, anunțând că terminase de încălzit mâncarea. Bărbatul se îndepărtă lipăind cu picioarele goale pe podea, lăsând în aer un miros de piele curată. Umbra auzi un zornăit când bărbatul scoase tacâmuri dintr-un sertar, apoi scârțâitul

unui taburet pe podeaua din lemn, când bărbatul se așeză ca să mănânce.

Umbra răsuflă adânc, apoi ieși din întuneric și porni, neauzită, în sus pe scări.

Ca să privească.

Ca să aștepte.

Ca să-și primească mult sperata răsplată.

Capitolul 2

Patru zile mai târziu

Aerul nopții era lipicios și umed pe străzile tăcute din South London. Moliile se învârteau și se ciocneau una de alta în conul de lumină galbenă aruncat de un bec stradal ce scotea la iveală un șir de case terasate. Estelle Munro se târâia pe trotuar, artrita împiedicând-o să meargă mai repede. Când se apropie de lumină, coborî de pe trotuar pe șosea. Efortul de-a coborî bordura o făcu să geamă, însă teama de molii îi depășea durerea din genunchii artritici.

Estelle își făcu loc printre două mașini parcate pe stradă și păstră o distanță generoasă față de stâlpul de iluminat, simțind cum asfaltul încă mai emană căldura acumulată pe timpul zilei. Valul de căldură intra deja în cea de-a doua săptămână, chinuindu-i pe locuitorii Londrei și ai sud-estului Angliei, așa că inima bătrână a lui Estelle protesta la unison cu cele ale altor bătrâni la fel ca ea. În depărtare răsuna sirena asurzitoare a unei ambulante, părând că dă glas gândurilor bătrânei. Se simți ușurată văzând că următoarele două becuri stradale erau stricate, așa că își făcu din nou loc, cu greutate și

încetineală, printre două mașini parcate, și sui la loc pe trotuar.

Se oferise să-i dea de mâncare pisicii fiului său Gregory, cât timp acesta era plecat. Ei nu-i plăceau pisicile. Se oferise doar pentru a avea ocazia să-și vâre nasul prin toate cotloanele casei și pentru a vedea cum se descurcă fiul ei de când soția lui, Penny, îl părăsise, luându-l odată cu ea și pe Peter, nepotul de cinci ani al lui Estelle.

Estelle rămăsese deja fără răsuflare și era plină de sudoare când ajunse în fața porții elegantei case terasate a lui Gregory. După părerea ei, era cea mai drăguță casă de pe toată strada. De sub o bretea a sutienului scoase o batistă enormă, cu care-și șterse transpirația de pe față.

Lumina portocalie a becurilor de pe stradă sclipi în geamul ușii din față atunci când Estelle scoase cheia. Când deschise ușa, fu izbită de un val de căldură înăbușitoare, așa că pași cu precauție peste prag și peste scrisorile împrăștiate pe preșul de la intrare. Apăsă întrerupătorul de lângă ușă, însă holul rămase învăluit în întuneric.

— Fir-ar, nu din nou, murmură ea, închizând ușa.

În timp ce băjbăia ca să adune scrisorile, își dădu seama că era a treia oară când se întrerupea curentul de când Gregory lipsea de-acasă. Luminile din acvariu fuseseră cauza prima dată, iar a doua oară, Penny lăsase aprins becul din baie și acesta explodase.

Estelle își pescui mobilul din poșetă și-l deblocă cu stângăcie, căci degetele înțepenite de artrită îi dădeau mult de furcă. Telefonul proiectă un con de lumină la câțiva pași în față, dezvăluind privirii mocheta deschisă la culoare și pereții apropiați unul de altul, iar ea sări în sus de spaimă când își văzu reflexia în enorma oglindă

montată pe peretele din stânga. Lumina slabă le dădea crinilor de pe bluza fără mâneci de pe ea o nuanță urâtă, ca de cerneală. Îndreptă din nou raza lanternei telefonului spre mochetă și-și târșâi pașii către ușa sufrageriei, pipăind pereții în căutarea unui comutator, pentru a se lămuri dacă de vină pentru acest întuneric nu era doar un bec ars. Apăsă pe comutator în sus și-n jos, dar nu obținu niciun rezultat.

Ecranul telefonului se stinse din nou, lăsând-o în întuneric deplin. Tăcerea era întreruptă doar de zgomotul răsuflării ei greoaie. Se panică și se grăbi să deblocheze iar telefonul. La început, degetele ei artritice refuzară să se miște cu iuțeală, însă, într-un final, femeia izbuti să aprindă din nou lanterna telefonului, proiectând un cerc de lumină albastră în camera din fața ei.

Aerul dinăuntru era sufocant: căldura o apăsa cu putere, astupându-i urechile. Se simțea de parcă s-ar fi aflat sub apă. Fire de praf pluteau în aer; un nor de musculițe roia neuzit deasupra unui imens platou de porțelan extrem de fin lucrat, plin cu chiftele rotunde și maronii, aflat pe măsuta de cafea.

— E doar o pană de curent! se răsti ea, făcând să răsună puternic șemineul din fier.

Era nervoasă pentru că se panicase degeaba. Era o simplă pană de curent, nimic mai mult. Ca să-și dovedească ei înseși că n-are de ce să se teamă, își propuse să bea mai întâi un pahar cu apă rece, după care avea de gând să facă iar curentul să meargă. Se răsuci pe călcâie, pornind decisă înspre bucătărie, ținând întinsă mâna în care avea telefonul.

Fereastra bucătăriei părea cavernoasă din cauza luminii slabe a telefonului, ce răzbătea prin geam și ajungea

până în grădină. Estelle se simțea vulnerabilă și expusă. În depărtare se auzi un șuierat și-un păcănit când trenul trecu pe șinele de dincolo de fundul grădinii. Estelle se apropie de un dulap și scoase un pahar. Ochii o înțepau de la transpirația care-i intrase în ei; se șterse pe față cu brațul gol. Se apropie de chiuvetă și-și umplu paharul, tresărind când începu să bea apa călduță.

Lumina telefonului se stinse din nou, iar un bufnet de la etaj întrerupse tăcerea. Estelle scăpă paharul din mână. Se sparse în bucăți, care se împrăștiară pe podeaua din lemn. Inima îi bubuia năvalnic în piept și-n timp ce asculta în întuneric, un fășait venit de sus răzbătu cu claritate până la ea. Apucă un făcăleț dintre ustensilele aflate pe blatul din bucătărie și se apropie de capătul de jos al scării.

— Cine-i acolo? Am la mine un spray cu piper și sun la 999! strigă ea în întuneric.

Tăcere. Căldura era insuportabilă. Gândurile că-și va vârî nasul prin gospodăria fiului său erau deja date uitării. Estelle nu voia decât să se întoarcă acasă și să urmărească rezumatele meciurilor turneului de la Wimbledon în căsuța ei confortabilă și bine luminată.

Ceva țâșni rapid din întuneric și se repezi spre ea, venind pe scări în jos. Estelle făcu un pas în spate, șocată, aproape scăpând telefonul din mână. După care realizează că era doar pisica. Care se opri și începu să se frece de picioarele ei.

— Fir-ar, ce m-ai speriat! rosti ea, ușurată, iar bătăile inimii îi mai încetiniră nițel. Un miros fetid venea plutind către ea dinspre etajul de deasupra. Exact ce-mi trebuia. Ai făcut ceva urât acolo? Și doar ai și tăviță cu nisip, și o trapă ca să ieși afară.

Pisica o privi pe Estelle cu nonșalanță. De data asta, chiar se bucura de prezența animalului.

— Hai să-ți dau ceva de mâncare.

Se simțea liniștită în timp ce pisica o urma spre dulapul de sub trepte; o lăsa să i se frece de picioare în timp ce căuta tabloul de curent. Când deschise micul capac de plastic al acestuia, descoperi că siguranța principală fusese trasă în jos. Bizar. O ridică și holul se umplu de lumină. Se auzi un bipăit îndepărtat când aparatul de aer condiționat se trezi iar la viață.

Se întoarse în bucătărie și aprinse luminile. Încăperea și propria ei imagine se vedeau clar în ferestrele imense. Pisica sări pe blat și o urmări curioasă cum adună cioburile paharului spart. După ce termină cu paharul, Estelle desfăcu o pungă cu mâncare pentru pisici și îi vărsă conținutul într-un castron, pe care îl așeză pe podeaua din piatră a bucătăriei. Aparatul de aer condiționat își făcea treaba conștiincios. Rămase nemișcată o clipă și se lăsa învăluită de aerul rece, privind cum pisica lungea mâncarea meticolos și înghițea cuburile gelatinoase, apucându-le cu limba ei mică și roz.

Mirosul oribil se intensifică, năvălind în bucătărie în timp ce aerul condiționat absorbea aerul stătut din casă. Se auzi un clincănit atunci când pisica linse ultimele rămășițe din castronul gol, după care animalul se repezi spre peretele de sticlă și dispăru prin ușița pentru pisici.

— Mănânci și fugi. Mă lași pe mine să strâng în urma ta, zise Estelle.

Înhăță o cârpă și un ziar vechi și se îndreptă spre scări, urcând încet, cu genunchii protestând la fiecare treaptă. Căldura și mirosul deveneau din ce în ce mai greu de îndurat pe măsură ce urca. Ajunse în capătul

șirului de trepte și începu să înainteze de-a lungul holului scaldat de lumina orbitoare. Metodic, verifică mai întâi baia pustie, camera pentru musafiri, se uită chiar și sub biroul din micul studio al fiului său. Nici urmă de vreun cadou lăsat de pisică.

Mirosul deveni de nesuportat când ajunse în fața ușii dormitorului principal. Îi rămase în gât, făcând-o să se înece.

Dintre toate mirosurile îngrozitoare de pe lumea asta, cel mai rău e cel de rahat de pisică, cugetă ea.

Aprinse lumina imediat ce intră în dormitor. În aer roiau și bâzâiau muște. Pilota de un albastru închis era mototolită pe patul dublu și un bărbat gol zăcea întins pe spate, cu o pungă de plastic trasă pe cap și strânsă la gât și cu brațele legate de tăblia de la capătul patului. Bărbatul avea ochii deschiși, cășcați larg sub plasticul transparent. Îi luă o clipă să-și dea seama pe cine are în fața ochilor.

Era Gregory.

Fiul ei.

Atunci Estelle făcu ceva ce nu mai făcuse de ani de zile.

Țipă.

Capitolul 3

Era cea mai puțin plăcută cină la care inspectorul-șef Erika Foster participa de multă vreme încoace. O tăcere stingheritoare se lăsă în timp ce gazda ei, Isaac Strong, deschise mașina de spălat vase și începu s-o umple cu farfurii și tacâmuri, tăcere ce era întreruptă doar de torsul discret al unui ventilator băgat într-o priză din colț. Abia dacă izbutea să împrăștie o mică fracțiune din căldură, căci nu făcea decât să-mpingă de colo-colo valuri de aer cald prin toată bucătăria.

— Mulțumesc, lasagna a fost delicioasă, zise ea, în timp ce Isaac se întindea ca să-i ia farfuria goală din mână.

— Am folosit smântână semi-degresată pentru sosul Béchamel, răspunse el. Ți-ai dat seama?

— Nu.

Isaac se întoarse iar la mașina de spălat vase, în timp ce Erika își plimba privirea prin bucătărie. Era elegantă, cu temă rustică franțuzească: bufete albe vopsite manual, blaturi de lucru din lemn în nuanțe deschise și o masivă chiuvetă Butler din ceramică albă. Erika se întreba dacă Isaac, care era medic legist, evita în mod special oțelul inoxidabil. Privirea i se opri asupra fostului

iubit al lui Isaac, Stephen Linley, care stătea vizavi de ea la masa enormă din bucătărie, privind-o suspicios, cu buzele strânse. Era mai tânăr decât Erika și Isaac: ea bănuia că avea în jur de 35 de ani. Arăta ca un Adonis cu chip superb și trup voinic, însă pe chip îi apăreau uneori expresii care ei îi displăceau. Erika se forță să destindă nițel atmosfera cu un surâs, după care luă o înghițitură de vin și începu să caute ceva interesant de zis. Tăcerea începea deja să se prelungească stânjenitor de mult.

În mod obișnuit, când lua cina cu Isaac nu apăreau astfel de situații. În ultimul an luaseră de mai multe ori masa în confortabila lui bucătărie franțuzească. Răseseră, își împărtășiseră secrete, iar Erika simțise cum o frumoasă prietenie începea să se înfiripe între ei. Fusese în stare să se deschidă cu totul în fața lui Isaac, mai mult decât o făcuse în fața cuiva până atunci, și să-i povestească despre moartea soțului ei, Mark, din urmă cu doi ani. Iar Isaac, în schimb, îi povestise despre cum îl pierduse pe Stephen, iubirea vieții sale.

Deși, în timp ce moartea lui Mark survenise în mod tragic, la locul de muncă, în timpul unui raid al poliției, Stephen îi frânsese inima lui Isaac, părăsindu-l pentru un alt bărbat.

De aceea Erika a rămas atât de surprinsă să-l vadă pe Stephen aici când sosise, pe înserat. De fapt, nu chiar surprinsă — mai degrabă se simțise de parcă i se întinsese o cursă.

Chiar dacă locuia în Marea Britanie de mai bine de 25 de ani, Erika se trezise că-și dorea ca această cină să aibă mai degrabă loc în Slovacia, țara sa natală. În Slovacia, oamenii sunt mult mai direcți.